

Arrest

nr. 53 911 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. In 1998 en 1999 werkte u enige tijd bij de staatsveiligheidsdienst (door u Shariaat genoemd). Bij het uitbreken van de oorlog in het najaar van 1999 ging u met enkele vrienden naar Grozny om er te strijden tegen de Russische Federale troepen. Na enkele maanden beseftte u dat het niet uw oorlog was en keerde u naar huis terug (bij uw ouders in Chechen- Aul). In november 2000 huwde u met A.K. (...). In de zomer van 2002 werd u thuis opgepakt door Federalen. Ze wisten dat u enige tijd actief was geweest binnen het verzet en vroegen u dit te bekennen. U ontkende. Zij meenden ook dat u nog steeds banden had met het verzet, wat u ontkende. Onder druk van folteringen verklaarde u wel dat u wapens had begraven. U werd vervolgens veroordeeld omwille van illegaal wapenbezit. U werd 3 maanden vastgehouden en

voorwaardelijk vrijgelaten. U diende zich maandelijks aan te melden bij de wijkagent. Omdat u vreesde dat u opnieuw in de problemen zou komen, verbleef u nog zelden thuis. U verbleef bij familie en vrienden. Uw gezin zag u af en toe. De autoriteiten zijn 10 tot 15 keer bij u thuis geweest. U was nimmer thuis, maar uw ouders werden bedreigd en er werd gezegd dat u zich moest aanmelden. U hielp af en toe nog uw vrienden in het verzet. Een kennis van u bood u bescherming aan in ruil voor werk bij de veiligheidsdiensten van Kadyrov. Op deze manier kreeg u officieus amnestie Omdat u het beu was ondergedoken te leven aanvaardde u de job. In augustus 2004 begon u te werken binnen de veiligheidsdienst. U bewaakte uw dorp Chechen Aul en af en toe ging u mee voor zuiveringsacties in de stad of in de bergen. In oktober 2004 hielpen jullie gestolen computers te verplaatsen. Uw oversten beschuldigden jullie echter van diefstal. U weet niet waarom uw oversten jullie niet vertrouwden, misschien was het een reactie op hun ongenoegen op jullie werk. U en enkele andere mensen legden de wapens neer en vertrokken. Jullie wilden niet meer voor de veiligheidsdiensten werken. Meteen daarna werd u door de politie in Grozny aangehouden. Uw oversten hadden allicht het adres doorgegeven aan de politie. U werd mishandeld en ondervraagd door de ROBOP over banden met het verzet. U werd eveneens, samen met drie collega's, beschuldigd van diefstal. U werd hiertoe veroordeeld nadat een dame tegen u had getuigd. Na een herziening van het onderzoek getuigde deze dame echter dat zij door een wijkagent onder druk werd gezet om deze feiten te getuigen. U kreeg strafvermindering, maar werd toch nog vastgehouden omdat u andere wetsregels zou overtreden hebben. U kwam vrij begin 2008. U diende zich opnieuw maandelijks te melden bij de wijkagent. U kon afspraken maken met de wijkagent waardoor hij soms zelf de documenten ondertekende. U vreesde opnieuw te worden opgepakt en u bleef daarom niet meer thuis. U verbleef opnieuw bij vrienden en kennissen en zag uw gezin zelden. U vernam dat de autoriteiten bij uw ouders kwamen. Ze zochten u en een enkele keer gebruikten ze geweld tegen uw vader. Ze zijn drie à vier keer langs geweest. Ze hebben zich niet voorgesteld en niet gezegd waarom ze u zochten. U besloot dat het beter was om te vluchten. In december 2008 werden u en uw vrouw, in de auto, de weg versperd door een militaire vrachtwagen. U botste met de wagen tegen een vrachtwagen. U en uw vrouw werden naar het ziekenhuis gebracht.

Omdat u bang was dat u zou gezocht worden door uw vervolgers, werd u constant bewaakt door uw familie. U kreeg wel bezoek van twee mannen in burger die eisten dat u niets zou zeggen over een opzettelijk auto ongeval. Na uw ontslag uit het ziekenhuis dook u onder bij uw oom. U herstelde er verder twee maanden en half juni 2009 was het de geschikte moment om te vluchten. In 2009 hebben uw ouders geen bezoek meer gekregen van de autoriteiten. Op 18 juni 2009 vluchtten jullie uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie. Met de trein reisden jullie naar Oekraïne. Van daaruit reisden jullie illegaal verder in een vrachtwagen tot België waar jullie op 23 juni 2009 aankwamen. Op 24 juni 2009 vroegen jullie asiel aan. Vanuit België vernam u van uw neef dat er opnieuw instanties waren langs geweest op zoek naar u.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat er verschillende ongeloofwaardige elementen in uw relaas aanwezig zijn. Er werd tevens vastgesteld dat u aannemelijk kon maken dat u in 2004 veroordeeld werd en tot 2008 gevangen zat. Om u de kans te geven de ware toedracht van uw problemen en veroordeling toe te lichten werd u geherconvoceerd en werd u, in het algemeen, geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van jullie eerste verklaringen. Er werd u gevraagd of u bij uw verklaringen bleef, of dat u nieuwe verklaringen wilde

afleggen. U verklaart dat de zaken die u heeft verklaard correct zijn, maar dat u heeft verzwegen dat u een aantal maanden bij de veiligheidsdiensten van Kadyrov heeft gewerkt. U heeft dit niet vermeld bij uw eerste interview op het Commissariaat-generaal omdat u bang was dat deze informatie zou lekken en u daardoor zou opgespoord en vervolgd kunnen worden door Kadyrovtci. U meent immers dat iemand die uit de structuren van Kadyrov stapt wordt vervolgd. Uit uw nieuwe verklaringen blijkt ook dat uw oversten binnen de Kadyrov structuren de oorzaak zijn van uw aanhouding en veroordeling in 2004. Zij hebben u en uw collega's immers beschuldigd en aangegeven bij de politie waardoor jullie veroordeeld en vervolgd werden. Het is mogelijk dat uw oversten dit gedaan hebben omdat zij niet tevreden waren over jullie werk. In vergelijking met uw eerste verklaring voegt u nog toe dat u tot 2004 sporadisch hulp verleende aan uw vrienden die nog betrokken waren bij het verzet, en dat u in februari 2008 door rebellen werd benaderd om opnieuw te infiltreren in de structuren van Kadyrov (gehoor CG II, p.1-8).

Na dit tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal moet vastgesteld worden dat uw verklaringen de incoherenties die ontstaan waren tijdens het eerste gehoor, niet kunnen verhelderen.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u niet weet wie/welke instanties u na uw vrijlating op systematische wijze zoeken en vooral, waarom (CG I, p. 4,6; CG II, p.6). U vermoedt, net als bij de problemen in 2002 en 2004, omwille van uw werk binnen de overheid en engagement in het verzet in 1998 en 1999 (CG I, p.6,12). Het is echter niet geloofwaardig dat u 10 jaar na dit werk en engagement nog zou worden gezocht. Het is ook onduidelijk wat men hiermee wil bereiken. U bent in 2004 overgestapt naar de veiligheidsdiensten van Kadyrov, u kreeg op officiële wijze amnestie, en u heeft tussen 2004 en 2008 4 ½ jaar vastgezeten waardoor u bezwaarlijk geëngageerd kon zijn of op de hoogte kon zijn van recente informatie omtrent het verzet. Er is bovendien geen aanwijsbare aanleiding aanwezig in uw verklaringen waarom men u na uw vrijlating (opnieuw) begint te zoeken. Uw verklaring dat iedereen die binnen het Shariaat werkte voor de oorlog wordt vervolgd en dat alle commandanten dood zijn (CG II, p.6), staft u niet met objectieve informatie en is bijgevolg onvoldoende als verklaring voor de aanhoudende zoektocht naar uw persoon.

Uw verklaring over de omstandigheden van uw aanhouding in 2004 is ook niet aannemelijk. U verklaart dat u door uw oversten niet werd geloofd in verband met een diefstal en dat zij uw naam hebben overgemaakt aan de MVD die u en een aantal andere collega's aanhield en beschuldigde. U werd mishandeld en vooral ondervraagd over het verzet. Het gerecht heeft jullie vervolgens onterecht en zwaar veroordeeld (CG I, p.8-10 ; CG II, p.4-6). Gevraagd wat het motief was voor de MVD en het gerecht voor de onterechte veroordeling, verklaart u dat ze u vervolgden omwille van uw voormalig engagement in het verzet en het Shariaat. Ze wilden vooral informatie te weten komen over de wapens en rebellen (CG II, p.4,5). Dit is niet aannemelijk. U verklaart zelf dat alle medewerkers van de veiligheidsdiensten van Kadyrov ex-rebellen zijn (CG II, p.3), wat zou impliceren dat de officiële autoriteiten al deze medewerkers zouden vervolgen. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat er nog ex-rebellen zijn die werden en worden vervolgd (CG II, p.5). Los van het feit dat u deze verklaring niet kan staven, verklaart dit niet waarom slechts enkele Kadyrovtci werden vervolgd.

Het is volgens de Commissaris-generaal ook niet logisch dat bepaalde (overheids)instanties u vanaf 2008 systematisch zoeken en bedreigen, enkel en alleen via uw ouders. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u voorwaardelijk was vrijgelaten. U diende zich bv. maandelijks aan te melden bij de wijkagent. U verklaart dat u afspraken had gemaakt met de wijkagent en dat hij soms in uw plaats ondertekende (CG I, p.11,12). Dit kan geen afdoende verklaring zijn voor het feit dat overheidsinstanties kennelijk niet getracht hebben u via de wijkagent op te sporen, wetende dat u de verplichting had zich maandelijks aan te melden. Evenmin hebben ze getracht u op te sporen via de familie van uw vrouw (CG I, p.12), wat redelijkerwijze verwacht kan worden indien u intensief wordt gezocht. Ook is het onduidelijk waarom men na uw ontslag uit het ziekenhuis in januari 2009, en voor uw vlucht naar België in juni 2009, kennelijk niet meer getracht heeft u op te sporen (CG I, p. 4- 7). U heeft ook zelf geen verklaring waarom men u gedurende een lange periode opspoort en tracht te doden en men jullie vervolgens 6 maanden gerust laat. U verklaart dat u niet meer samen woonde met uw vrouw en dat haar ooms bij de politie werken (CG I, p.4,5). Deze verklaring is geen antwoord op de vraag en biedt bijgevolg geen verduidelijking.

U heeft ook geen verklaring waarom u kennelijk niet wordt vervolgd door de structuren waarbinnen u gewerkt heeft. U verklaarde nochtans dat iemand die is binnengetreten bij de Kadyrovtci er niet meer kan uitreden, en hij of zijn familie problemen krijgt indien hij dit toch doet (CG II, p.7). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze u beloofden geen problemen met de MVD meer te zullen krijgen en dat het beter is in de handen van de Russen terecht te komen dan van de Tsjetsjenen (CG II, p.7). Deze verklaring is echter geen antwoord op de vraag waarom u geen problemen met hen heeft gekend, ondanks uw overtuiging dat indien men er zelf uitstapt, deze persoon of zijn familie door hen wordt 'gepakt' (CG II, p.7).

Tot slot dient opgemerkt dat u volgens uw verklaringen een internationaal paspoort hebt bekomen, eind 2008 of begin 2009 (CG I,p.1,7). Alleszins was dit op een moment dat bepaalde structuren u intensief aan het zoeken waren. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de autoriteiten u enerzijds intensief zoeken, en anderzijds u in dezelfde periode een internationaal paspoort verlenen. U verklaart dat de oom van uw vrouw, die bij de politie werkt, dit geregeld heeft (CG I,p.7). Deze verklaring kan de vastgestelde ongerijmdheid volgens de Commissaris-generaal onvoldoende verklaren, gelet op het feit dat een internationaal paspoort door de officiële instanties wordt uitgereikt.

Bijkomend moet na het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal worden vastgesteld dat de wijze waarop u nieuwe elementen aanbrengt, en de reden waarom u deze elementen niet heeft aangebracht bij de eerste gehoren, niet overtuigend is.

U verklaart vooreerst dat u over uw werk binnen de veiligheidsdiensten van Kadyrov heeft gesproken bij uw asielaanvraag (vragenlijst Commissariaat-generaal). Uit deze vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw asielaanvraag, wordt echter nergens melding gemaakt van dit werk. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u het niet zo goed meer weet, maar dat u denkt dat u daarover verteld heeft (CG II,p.2). Aangezien uw werk bij de Kadyrovtsi een kernelement is in uw asielrelaas, kan verwacht worden dat u zich herinnert of u het heeft aangebracht of niet. Feit is dat het nergens vermeld staat, waardoor alleszins geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u het (vermoedelijk) wel heeft aangebracht bij uw asielaanvraag.

Met betrekking tot uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u initiëel dat u niet over deze structuren durfde praten omdat u de tolk wantrouwde. Vervolgens zegt u dat het niet aan de tolk lag, maar dat u bang was geworden na informatie die u in België had bekomen over een moord in Oostenrijk en Kadyrovtsi die naar Polen kwamen (CG II,p.2). Niet alleen spreekt u zich binnen een korte tijdsspanne tegen, uw uitleg dat u na informatie in België bang bent geworden iets te zeggen tegen de autoriteiten uit vrees dat het zou lekken, is niet plausibel (CG II,p.2). Volgens uw verklaring had u hierover immers al gesproken in uw eerste verklaring (vragenlijst Commissariaat-generaal), waardoor de Belgische autoriteiten in uw hoofde al op de hoogte waren.

Er kan tenslotte ook opgemerkt worden dat uw echtgenote, geconfronteerd met uw gewijzigde verklaring, ontkent dat zij iets heeft verzwegen en verklaart dat zij tijdens het eerste gehoor met de Commissariaat-generaal wel had verteld over uw werk bij de veiligheidsdiensten van Kadyrov in 2004. (CG II vrouw, p.2), wat volgens het gehoorverslag (CG I) echter niet klopt. Zij werd hiermee geconfronteerd, maar bleef bij haar verklaring (CG vrouw,p.2). Deze incoherentie ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, de geboorteakte van u, uw echtgenote en zoon U., uw rijbewijs en de kopies van jullie interne paspoorten betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Ook de gegevens in uw getuigschrift middelbaar onderwijs, het getuigschrift lager onderwijs van uw echtgenote, het werkboekje van uw echtgenote, de medische attesten van u en uw echtgenote staan niet ter discussie. Uw attest van invrijheidstelling en de verschillende documenten aangaande uw veroordeling in 2002 en 2005 staan evenmin ter discussie. Ze hebben echter geen betrekking op de hoger vermelde incoherenties die uw asielrelaas ondermijnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. In november 2000 huwde u met S.G. (...). In de zomer van 2002 werd uw man een eerste keer opgepakt. Hij werd 3 maanden vastgehouden en voorwaardelijk vrijgelaten. In het voorjaar van 2004 begon hij te werken binnen de veiligheidsdienst van R.K. In oktober 2004 werd hij in Grozny aangehouden. Hij werd veroordeeld voor diefstal en werd opgesloten. Hij kwam vrij begin 2008. Hij vreesde opnieuw te worden opgepakt en bleef daarom niet meer thuis. U vernam dat autoriteiten bij zijn ouders kwamen. In december 2008 werd u en uw man met de auto de weg versperd door een militaire vrachtwagen. Jullie botsten met de wagen tegen de vrachtwagen en werden naar het ziekenhuis gebracht. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis dook uw man onder bij een oom. Op 18 juni 2009 vluchtten jullie uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie. Met de trein reisden jullie naar Oekraïne. Van daaruit reisden jullie illegaal verder in een vrachtwagen tot België waar jullie op 23 juni 2009 aankwamen. Op 24 juni 2009 vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als dewelke zijn aangehaald door uw echtgenoot, S.G. (...). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn verklaringen ongeloofwaardig bleken. Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen. Voor de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw man. In deze beslissing wordt ook verwezen naar het feit dat u tijdens het tweede gehoor ontkende dat u zaken heeft verzwegen aangaande het werk van uw man :

"Er kan tenslotte ook opgemerkt worden dat uw echtgenote, geconfronteerd met uw gewijzigde verklaring, ontkent dat zij iets heeft verzwegen en verklaart dat zij tijdens het eerste gehoor met de Commissariaat-generaal wel had verteld over uw werk bij de veiligheidsdiensten van Kadyrov in 2004. (CG II vrouw, p.2), wat volgens het gehoorverslag (CG I) echter niet klopt. Zij werd hiermee geconfronteerd, maar bleef bij haar verklaring (CG vrouw,p.2). Deze incoherentie ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid."

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten werden besproken in de beslissing van uw man.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en van artikel 1 (2) van het aanvullend Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967, evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers voeren verder een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift in essentie de motieven van de bestreden beslissingen waarna zij de motieven ervan trachten te ontcrachten.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48, 49 en 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden achten en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 49 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfs-rechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekers van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet geeft de Commissaris-generaal de bevoegdheid om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, hetgeen hij in casu gedaan heeft. Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Met betrekking tot de identiteit van de vervolgers wijst verzoeker erop dat het inderdaad zo is dat hij niet weet door wie hij gezocht wordt. Dit kunnen zowel de Russen zijn omwille van zijn vroegere verzetsactiviteiten, de veiligheidsdiensten van Kadyrov omdat hij die dienst verlaten heeft ofwel de Tsjetsjenen omwille van zijn vroegere activiteiten voor de Kadyrovtci. Hij was het immers beu ondergedoken te leven na zijn activiteiten bij het verzet en kreeg officieus amnestie wanneer hij voor de veiligheidsdiensten van Kadyrov zou werken. Hij stelt dat hij in 2004 de veiligheidsdiensten heeft verlaten, maar zoiets kan men echter niet zomaar doen. Diegene die uittreedt en zijn familie krijgen dan problemen. Hij stelt dat hij dan ook onterecht van diefstal werd beschuldigd door de veiligheidsdiensten en jarenlang in een gevangenis werd opgesloten, zelfs al was het bewijs gebaseerd op een afgedwongen verklaring van een vrouw. Verzoekers poneren dat nagenoeg iedereen die binnen het Shariatat werkte voor de oorlog vervolgd wordt en alle commandanten gedood worden, zodat dit eveneens een mogelijke reden voor de vervolging kan zijn.

Waar verzoekers in hun betoog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

De Raad merkt op dat de uiteenzetting die verzoekers in hun verzoekschrift geven waarbij zij stellen dat hun onwetendheid omtrent de identiteit van hun vervolgers te wijten is aan het feit dat zij door verschillende instanties kunnen gevisieerd worden, de motivering van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten waar deze stelt dat: *“Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u niet weet wie/welke instanties u na uw vrijlating op systematische wijze zoeken en vooral, waarom (CG I,p. 4,6; CG II, p.6). U vermoedt, net als bij de problemen in 2002 en 2004, omwille van uw werk binnen de overheid en engagement in het verzet in 1998 en 1999 (CG I,p.6,12). Het is echter niet geloofwaardig dat u 10 jaar na dit werk en engagement nog zou worden gezocht. Het is ook onduidelijk wat men hiermee wil bereiken. U bent in 2004 overgestapt naar de veiligheidsdiensten van Kadyrov, u kreeg op officiële wijze amnestie, en u heeft tussen 2004 en 2008 4 ½ jaar vastgezet waardoor u bezwaarlijk geëngageerd kon zijn of op de hoogte kon zijn van recente informatie omtrent het verzet. Er is bovendien geen aanwijsbare aanleiding aanwezig in uw verklaringen waarom men u na uw vrijlating*

(opnieuw) begint te zoeken. Uw verklaring dat iedereen die binnen het Shari'aat werkte voor de oorlog wordt vervolgd en dat alle commandanten dood zijn (CG II, p.6), staft u niet met objectieve informatie en is bijgevolg onvoldoende als verklaring voor de aanhoudende zoektocht naar uw persoon." De Raad merkt op dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt weet eerste verzoeker niet wie hem zoekt en heeft hij slechts vermoedens over de reden waarom hij zou gezocht worden. De Raad acht het – net zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt – evenwel niet plausibel dat eerste verzoeker tien jaar na zijn werk en engagement nog zou gezocht worden. Bovendien ondergraaft het feit dat verzoeker op officiële wijze amnestie kreeg en dat gelet op zijn vasthouding hij bezwaarlijk geëngageerd kon zijn of op de hoogte van recente informatie over het verzet, zijn bewering dat hij gezocht werd nu niet kan ingezien worden wat de beweerdde vervolgers gelet hierop trachtten te bereiken. Verzoekers beperken zich in wezen tot het louter erkennen van het feit dat zij niet weten door wie eerste verzoeker gezocht werd waarbij zij enkele vermoedens uiten, doch gelet op voorgaande kan dit geen afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake in de bestreden beslissing.

2.7. Inzake de omstandigheden van zijn aanhouding in 2004, betogen verzoekers dat de verklaarde omstandigheden wel degelijk aannemelijk zijn omdat hij en een aantal andere mannen van plan waren de veiligheidsdiensten van Kadyrov te verlaten. Verzoekers stellen dat de beschuldiging en veroordeling omwille van diefstal een drogreden was om hen over het verzet te ondervragen.

De Raad merkt op dat eerste verzoekers stelling dat de beschuldiging van diefstal en veroordeling tot opsluiten enkel en alleen maar georkestreerd werd om hem te kunnen ondervragen over zijn activiteiten binnen het verzet, een herhaling is van zijn asielmotieven dewelke de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten. Waar verzoekers pomen dat de andere ex-rebellen niet vervolgd werden omdat deze niet van plan waren op te stappen teneinde de bestreden beslissing te ontcrachten waar deze stelt dat eerste verzoeker niet verklaart waarom slechts enkele Kadyrovtsi werden vervolgd aangezien ze volgens hem allen ex-rebellen zijn wat impliceert dat ze allen zouden vervolgd moeten worden, merkt de Raad op dat deze post factum verklaring haaks staat op de verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers, verzoeker verklaarde dat de kant van Kadyrov door de Russische Federatie niet beschouwd wordt als hun kant (administratief dossier, stuk 3, p. 5). De Raad merkt op dat deze verklaring aldus impliceert dat de Russische Federatie iedereen die de kant kiest van Kadyrov – waarbij verzoeker stelde dat de gehele veiligheidsdienst van Kadyrov bestond uit ex-rebellen – een doelwit is voor de Russische autoriteiten. Bijgevolg kan moeilijk ingezien worden waarom juist degenen die ervoor kiezen om op te stappen en daarmee duidelijk aangeven niet meer de kant van Kadyrov te kiezen, wel vervolgd zouden worden en degenen die bij de veiligheidsdienst blijven en volgens eerste verzoekers verklaringen bijgevolg beschouwd worden als niet de kant van de officiële autoriteiten te kiezen, geen doelwit zijn. Verzoekers post factum verklaring kan bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake in de bestreden beslissing niet ontcrachten.

2.8. Verzoekers betwisten vervolgens de motivering van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat het onlogisch is dat men verzoeker enkel zocht via zijn ouders terwijl ze hem evengoed konden onderscheppen als hij – gezien zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling – zich verplicht maandelijks diende aan te melden bij de wijkagent of via zijn echtgenote. Verzoekers stellen dat die wijkagent verre familie was van verzoeker en hij regelmatig de documenten in de plaats van verzoeker ondertekende. Verzoekers merken ook op dat eerste verzoeker toen niet samenleefde met zijn echtgenote en zij niet precies wist waar hij verbleef.

De Raad wijst er wederom op dat waar verzoekers zich opnieuw beperken tot het louter herhalen van hun asielmotieven, dit niet van aard is de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake van de bestreden beslissing te weerleggen waar deze stelt: *"Het is volgens de Commissaris-generaal ook niet logisch dat bepaalde (overheids)instanties u vanaf 2008 systematisch zoeken en bedreigen, enkel en alleen via uw ouders. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u voorwaardelijk was vrijgelaten. U diende zich bv. maandelijks aan te melden bij de wijkagent. U verklaart dat u afspraken had gemaakt met de wijkagent en dat hij soms in uw plaats ondertekende (CG I, p.11,12) . Dit kan geen afdoende verklaring zijn voor het feit dat overheidsinstanties kennelijk niet getracht hebben u via de wijkagent op te sporen, wetende dat u de verplichting had zich maandelijks aan te melden. Evenmin hebben ze getracht u op te sporen via de familie van uw vrouw (CG I, p.12), wat redelijkerwijze verwacht kan worden indien u intensief wordt gezocht."* De post factum verklaring van verzoekers dat de wijkagent verre familie was vindt geen steun in het administratief dossier en daarenboven ziet de Raad moeilijk in

hoe dit gegeven afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de overheidsinstanties niet getracht hebben eerste verzoeker via deze wijkagent op te sporen. Integendeel, het gegeven dat de wijkagent een ver familielid zou zijn, zou een reden te meer moeten zijn dat de overheidsinstanties verzoeker via de wijkagent zouden zoeken gelet op de familieband die er bestaat. Waar verzoekers voorhouden dat noch de wijkagent noch verzoekster wist waar verzoeker precies verbleef, merkt de Raad op dat dit evenmin een verklaring betreft die afbreuk kan doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake van de bestreden beslissing. Immers ziet de Raad niet in hoe de overheidsinstanties zouden moeten weten dat de wijkagent en de echtgenote van verzoeker niet op de hoogte zijn van de verblijfplaats van verzoeker wat hen zou verhinderen om aldaar te gaan zoeken. Integendeel, het is de logica zelfde dat de overheidsinstanties eerst informatie zoeken over de verblijfplaats van verzoeker bij zijn meest naaste familie, zijnde zijn vrouw evenals bij de wijkagent van wie geweten was dat verzoeker zich maandelijks bij hem moest aanmelden en de overheidsinstanties er derhalve van konden uitgaan dat verzoeker aldaar aan te treffen was. Evenmin ziet de Raad in hoe de overheidsinstanties zouden moeten weten dat de wijkagent de documenten in de plaats van verzoeker tekende en verzoeker zich dus niet persoonlijk aanmeldde. Deze incoherenties ondergraven verder het asielrelaas van verzoekers.

2.9. Met betrekking tot het paspoort werpen verzoekers op dat verzoeker een internationaal paspoort kon verkrijgen op het moment dat men hem aan het zoeken was omdat hij dat paspoort verkregen heeft via de oom van verzoekster en dat het in Tsjetsjenië gemakkelijk is een dergelijk paspoort met smeergeld te kopen, zelfs bij de overheid die hem zocht.

De Raad wijst erop dat deze verklaring evenmin de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing ter zake kan ontkrachten waar deze stelt: *“Tot slot dient opgemerkt dat u volgens uw verklaringen een internationaal paspoort hebt bekomen, eind 2008 of begin 2009 (CG I,p.1,7). Alleszins was dit op een moment dat bepaalde structuren u intensief aan het zoeken waren. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de autoriteiten u enerzijds intensief zoeken , en anderzijds u in dezelfde periode een internationaal paspoort verlenen. U verklaart dat de oom van uw vrouw, die bij de politie werkt, dit geregeld heeft (CG I,p.7). Deze verklaring kan de vastgestelde ongerijmdheid volgens de Commissaris-generaal onvoldoende verklaren, gelet op het feit dat een internationaal paspoort door de officiële instanties wordt uitgereikt.”* Immers merkt de Raad op dat, zelfs indien er van zou kunnen uitgegaan worden dat de oom van verzoekers vrouw via smeergeld het internationaal paspoort verkregen heeft voor verzoeker, dit niets afdoet aan het gegeven dat een internationaal paspoort door de officiële instanties wordt uitgereikt en dat aangezien het internationaal paspoort voor verzoeker zelf werd aangevraagd en verkregen – ook al werd dit door iemand anders geregeld – moeilijk kan ingezien worden waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren. Het betoog van verzoeker raakt kant noch wal.

2.10. Met betrekking tot het feit dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken oorspronkelijk nooit melding gemaakt heeft van zijn activiteiten voor de veiligheidsdiensten van Kadyrov, antwoordt verzoeker dat hij dit element wel degelijk heeft aangehaald maar dat hij de tolk niet goed vertrouwde en bang was dat dit zou uitlekken en hij alzo het slachtoffer zou worden van een vergeldingsactie. Zijn vluchtige opmerkingen werden blijkbaar niet genoteerd. Hij verwijst hierbij naar de ontvoering en de moord op een Tsjetsjeens vluchteling in Oostenrijk in opdracht van Kadyrov.

De Raad merkt wederom op dat waar verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van de asielmotieven, dit niet van aard is om de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake in de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker heeft nagelaten om eventuele problemen met de tolk te signaleren. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Bovendien blijkt uit de vragenlijst dat verzoeker deze ondertekend heeft en verklaard heeft dat de genoteerde inlichtingen oprecht zijn. Geen enkel gegeven is voorhanden waaruit blijkt dat hij tijdens of onmiddellijk na het verhoor enig voorbehoud heeft aangetekend omtrent de vertolking. De loutere bewering van verzoeker dat hij zijn werk voor de veiligheidsdiensten wel vluchtig vermeld heeft kan gelet op voorgaande niet aanvaard worden. Verzoeker weerlegt de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing niet waar deze stelt: *“U verklaart vooreerst dat u over uw werk binnen de veiligheidsdiensten van Kadyrov heeft gesproken bij uw asielaanvraag (vragenlijst Commissariaat-generaal). Uit deze vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw asielaanvraag, wordt echter nergens melding gemaakt van dit werk. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u het niet zo goed meer weet, maar dat*

u denkt dat u daarover verteld heeft (CG II,p.2).Aangezien uw werk bij de Kadyrovtsi een kernelement is in uw asielaanvraag, kan verwacht worden dat u zich herinnert of u het heeft aangebracht of niet. Feit is dat het nergens vermeld staat, waardoor alleszins geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u het (vermoedelijk) wel heeft aangebracht bij uw asielaanvraag. Met betrekking tot uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u initieel dat u niet over deze structuren durfde praten omdat u de tolk wantrouwde. Vervolgens zegt u dat het niet aan de tolk lag, maar dat u bang was geworden na informatie die u in België had bekomen over een moord in Oostenrijk en Kadyrovtsi die naar Polen kwamen (CG II,p.2). Niet alleen spreekt u zich binnen een korte tijdsspanne tegen, uw uitleg dat u na informatie in België bang bent geworden iets te zeggen tegen de autoriteiten uit vrees dat het zou lekken, is niet plausibel (CG II,p.2). Volgens uw verklaring had u hierover immers al gesproken in uw eerste verklaring (vragenlijst Commissariaat-generaal), waardoor de Belgische autoriteiten in uw hoofde al op de hoogte waren. Er kan tenslotte ook opgemerkt worden dat uw echtgenote, geconfronteerd met uw gewijzigde verklaring, ontkent dat zij iets heeft verzwegen en verklaart dat zij tijdens het eerste gehoor met de Commissariaat-generaal wel had verteld over uw werk bij de veiligheidsdiensten van Kadyrov in 2004. (CG II vrouw, p.2), wat volgens het gehoorverslag (CG I) echter niet klopt. Zij werd hiermee geconfronteerd, maar bleef bij haar verklaring (CG vrouw,p.2). Deze incoherentie ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.”, en die de Raad in zijn geheel overneemt.

Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekers en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden

2.11. Verzoekers menen dat de vraag naar de subsidiaire bescherming tevens een onderzoek vereist naar de toepassing van artikel 48/4, §2, namelijk foltering en onmenselijke behandeling.

De Raad merkt op dat in zoverre verzoekers met deze kritiek menen dat de bestreden beslissingen de toepassing van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet beoordeeld hebben, deze kritiek feitelijke grondslag mist. Immers, nu aan het asielaanvraag van verzoekers geen geloof gehecht kan worden kunnen verzoekers niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet zodat de commissaris-generaal – na tevens de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet beoordeeld te hebben en door de Raad besproken onder punt 2.12 – terecht besluit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12 Verzoekers stellen tenslotte dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, waarbij zij enkele citaten uit mensenrechtenrapporten in hun verzoekschrift klevten.

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en

dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekers met de algemene verwijzing naar de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten in Tsjetsjenië en de citaten uit diverse rapporten niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de *'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië'* van 20 juli 2009 gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *"Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."*

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, kan niet worden aangenomen.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER